

Голова дівчини лежала на купці помаранчево-брунатного листя.

Її розплюшені мигдалюваті очі дивилися на купол, який утворювало плетиво платанових, букових і дубових віт, але не бачили тонесеньких сонячних промінців, які крадькома продиралися крізь гілля й розсипали землею золотисті лелітки. Вони навіть не змигнули, коли чорні лискучі жуки зароїлися на зінцях. Вони більше нічого не бачили, хіба непроглядну темряву.

Недалечко, з такої самої купки листя, стриміла бліда рука, немов шукаючи допомоги або прагнучи впевнитися, що вона тут не сама. Її пошуки були марними. Вона не могла дотягтися до інших частин тіла, захованих під іншими купками листя по всьому лісу.

Зовсім поруч тріснула гілка — і звук був такий гучний, як вибух петарди в мертвій тиші. З підліска здійнялася в небо галаслива зграйка пташок. Хтось наближався.

Він опустився навколішки біля невидючої дівчини. Його руки легенько погладили її волосся і ніжно торкнулися холодної щоки, пальці тремтіли від хвилювання. Потім хтось підняв її голову, струсив кілька листочків, що пристали до рваних країв її шиї, і дуже обережно поклав її до наплічника, де лежало кілька надламаних шматочків крейди.

Хвильку повагавшись, він запхав руку всередину і закрив їй очі. Потому застібнув наплічник, підвівся й кудись її поніс.

За кілька годин приїхала поліція й судово-медичні експерти. Вони все пронумерували, нарobili купу фотографій, оглянули тіло дівчини і нарешті забрали його в морг, де воно пролежало протягом кількох тижнів, чекаючи, поки віднайдуть його останній фрагмент.

Дещо так і не знайшли. Проводили ретельні пошуки, опитували можливих свідків, не раз зверталися до мешканців, однак ці наполегливі зусилля всіх детективів і місцевих чоловіків не дали жодних результатів. Нікому не вдалося знайти її голову, тож дівчину з лісу так ніколи й не склали до купи.

2016 рік

Повернімося на самісінький початок.

Річ у тім, що ми досі не дійшли згоди стосовно того, коли усе почалося. Тоді, коли Гладкий Гев отримав на день народження відерпе кольорової крейди? Тоді, коли ми почали малювати крейдяних чоловічків, чи тоді, коли вони почали з'являтися самі собою? А може, після тієї жахливої трагедії? Чи тоді, коли знайшли перше тіло?

Це могло бути що завгодно. Мабуть, кожна з тих подій можна назвати початком. Та я вважаю, що це все почалося в день ярмарку. Той день запам'ятався мені на всьєнє життя. Найбільше, звісно, через Вальсову Дівчину, але ще й тому, що саме після тієї днини наші життя вже не були нормальними.

Якщо наш світ являв собою снігову кулю, саме того дня вона потрапила до рук якогось випадкового бога, той струсував її шосили й повернув на місце. Коли сніжинки опустилися на дно, наш світ уже не був таким, як раніше. Він змінився. Зовні, якщо вдивлятися крізь скло, усе могло здаватися таким самим, але всередині геть усе змінилося.

А ще того дня я познайомився з містером Геллораном, тому, якщо вже зайшла мова про початок, цей нічим не гірший від інших.

1986 рік

— Сьогодні буде гроза, Едді.

Мій тато полюбляв прогнозувати погоду глибоким упевненим голосом, як у ведучих із телевізора. Він завжди запевняв, що прогноз точний, хоч дуже часто помилявся.

Я визирнув у вікно на бездоганно блакитне небо — такого яскравого блакитного кольору, що мені навіть довелося при-мружити очі.

— Не схоже, що наближається гроза, тату, — сказав я з набитим ротом, дожовуючи сирний сандвіч.

— Тому що не буде ніякої грози, — кинула мама. Вона зайшла до кухні так несподівано й так безшумно, ніби якийсь ніндзя. — ВВС каже, що всі вихідні буде сонячно та спекотно... і не говори з повним ротом, Едді, — додала вона.

— Гм-м-м, — відгукнувся тато, як він завше робив, коли не погоджувався з мамою, але не смів сказати, що вона помиляється.

Ніхто не наважувався суперечити мамі. У дитинстві мама мене трохи лякала; зрештою, я й досі її трохи боюся. Вона була високою, з коротким чорним волоссям, мала карі очі, які іскрилися, коли вона раділа, і миттю спалахували, навіть робилися чорнісінькими, коли вона лютувала (тоді вона трішки нагадувала Неймовірного Халка, — себто краще її не сердити).

Мама була лікарем, але не звичайним лікарем із тих, які пришивають людям ноги чи роблять усілякі уколи. Якось тато сказав мені, що «вона допомагала жінкам, які вскочили в халепу». Він не пояснив, у яку саме халепу, але напевне це було щось дуже серйозне, якщо вони потребували допомоги лікаря.

Тато теж працював, але з дому. Він писав статті для журналів і газет. Одначе ця робота не була постійною. Часом він бідкався, що ніхто не хоче дати йому якоїсь роботи, або казав з гіркою посмішкою: «Цього місяця для мене не знайшлося читачів, Едді».

У дитинстві мені здавалося, що він не мав «нормальної» роботи. Нормальної як для батька. Батько мусить убиратися в костюм і краватку, зранку їхати на роботу і повертатися увечері якраз до пообіднього чаювання. Мій тато «ходив на роботу» до вільної кімнати й сидів за комп'ютером у піжамних штанях і футболці, іноді навіть не розчесавши волосся.

Мій тато взагалі не був схожий на інших тат. У нього була густа кошлата борода й довге волосся, яке він зтягував у хвостик. Він носив підрізані джинси з дірками, навіть узимку, і вилинялі футболки, прикрашені назвами старих гуртів на кшталт «Led Zeppelin» та «The Who». Інколи він взувався в сандалії.

Гладкий Гев якось бовкнув, що мій тато «чортів гіпі». Напевно, він мав рацію. Але в той час його слова мене образили, і я штовхнув його, а він накинувся на мене з кулаками, тож я приплентався додому з новими синцями, а з носа мені юшила кров.

Пізніше ми, звісно ж, помирилися. Гладкий Гев міг поводитися по-ідіотськи — він був із тих гладких дітей, які завжди кричали голосніше за інших і сипали лайками, аби відлякати справжніх хуліганів, — але він був одним із моїх найкращих друзів і найвідданішою та найщедрішою людиною з-поміж усіх, кого я зустрічав.

— Тримайся своїх друзів, Едді Мюнстер, — якось промовив він до мене врочистим голосом. — Друзі — це твоє все.

Едді Мюнстер — таке було у мене прізвисько. Я дістав його тому, що моє прізвище було Адамс, як у «Сімейки Адамсів». Хоча хлопчиська з «Сімейки Адамсів» звали Пагслі Адамс, а Едді Мюнстер був у «Сімейці монстрів», під ту пору воно видавалося цілком логічним, і прізвисько, як то завжди буває, приклеїлося до мене.

Едді Мюнстер, Гладкий Гев, Металевий Міккі (через величезні пластинки на його зубах), Гоппо (Девід Гопкінс) і Ніккі. То була наша банда. Ніккі не мала прізвиська, бо вона була дівчиною, хоча й шосили намагалася вдавати, ніби це не так. Вона одягалась, як хлопець, видиралася на дерева, як хлопець, і вміла битися не гірше за більшість хлопців. Та вона все одно мала вигляд дівчини. До того ж гарненької — з довгим рудим

волоссям і блідою шкірою, всипаною крихітним рудуватим ластовинням. Не те щоб я в неї закохався абощо.

Ми всі мали зустрітися тієї суботи. Ми зустрічалися майже щосуботи і ходили одне до одного в гості, на дитячий майданчик або до лісу. Та субота була особлива, бо до нас приїхав ярмарок. Він приїжджав щороку й розкидався в парку поблизу річки. Цьогоріч нам уперше дозволили піти на ярмарок самим, без нагляду дорослих.

Ми впродовж тижнів чекали на цей ярмарок — від того самого дня, коли місто заповнили афіші. Там мали бути автодром, «Метеорит», «Піратський корабель» і «Орбітальний політ». Крутизна!

— Отож, — кажу я, намагаючись якомога швидше дожувати сирного сандвіча, — ми домовилися зустрітись о другій перед входом до парку.

— Тримайся головних доріжок, — напучувала мама. — Не шукай, де можна зрізати дорогу, і в жодному разі не розмовляй із незнайомцями.

— Добре.

Я зісковзнув зі стільця й рушив до дверей.

— І не забудь свою поясну сумку.

— Ну ма-а-а-ам.

— Ти будеш кататися на атракціонах. Твій гаманець може вилетіти з кишені. Бери поясну сумку. І більше ні слова.

Я розкрив був рота і знову його заккрив. Відчував, як палають мої щоки. Я ненавидів дурнувату поясну сумку. Таку носили опецькуваті туристи. З тією чортовою сумкою я не матиму крутого вигляду перед хлопцями й особливо перед Ніккі. Та коли в мамі був такий настрій, з нею справді годі було сперечатися.

— Добре.

У цьому не було нічого доброго, але я бачив, як стрілка кухонного годинника наближалася до другої години, тож мусив поспішати. Я побіг сходами нагору, схопив клятву поясну сумку і запхав у неї гроші. Цілих 5 фунтів. Несказанне багатство. Відтак я помчав сходами вниз.

— Побачимось пізніше.

— Бажаю вам гарно розважитись.

Я навіть не сумнівався, що так воно й буде. Яскраво світило сонце. Я був одягнений в улюблену футболку й кеди. Я вже чув приглушене гупання ярмаркової музики і втягував носом аромат бургерів і цукрової вати. Ця субота мала бути ідеальною.

Коли я прийшов, Гладкий Гев, Гоппо й Металевий Міккі вже чекали біля брами.

— Агов, Едді Мюнстер! Гарненька в тебе сумочка! — гукнув Гладкий Гев.

Я спаленів від сорому та показав йому середнього пальця. Гоппо і Міккі душилися зо сміху. Тоді Гоппо, який був найлюб'язнішим і завжди мирив нас, сказав Гладкому Геву:

— Принаймні вона не така гейська, як твої шорти, недоумку.

Гладкий Гев задоволено вишкірився, узявся за краї своїх шортів і пустився в танок, підкидаючи товсті ноги вгору, ніби та балерина. Це була його особливість. Ви нічим не змогли б образити Гладкого Гева, бо йому було байдуже. Чи принаймні він вдавав, що йому байдуже.

— Взагалі, — сказав я, бо навіть попри слова Гоппо, та сумка здавалася мені дурнуватою, — я не збираюся її носити.

Я відстебнув пасок, вийняв із сумки гаманець, поклав його до кишені шортів і роззирнувся. Зусібч парк обступав густий живопліт. Я запхнув сумку поміж кущів так, що її не було видно перехожим, але й не надто далеко, щоб я пізніше зміг її дістати.

— Певен, що хочеш залишити її тут? — запитав Гоппо.

— Ага, а що, як про це дізнається твоя *мамця*? — удавано писклявим голосом протягнув Металевий Міккі.

Хоч Металевий Міккі належав до нашої банди і був найкращим другом Гладкого Гева, я завжди його трохи недолюблював. Було в ньому щось таке холодне і потворне, як ті пластинки на його зубах. Проте зрештою, якщо пригадати, ким був його брат, воно, напевне, і не дивина.

— Мені начхати, — збрехав я, стелюючи плечима.

— Та нам усім начхати, — нетерпляче кинув Гладкий Гев. — Може, вже забудьмо про ту бісову сумку і нарешті підемо на ярмарок? Я хочу першим потрапити на «Орбітальний політ».

Металевий Міккі й Гоппо зрушили з місця, бо зазвичай ми слухалися Гладкого Гева. Можливо, тому що він був найбільшим і найкрикливішим серед нас.

— Але ж Ніккі ще не прийшла, — озвався я.

— То й що? — відказав Металевий Міккі. — Вона постійно спізнюється. Ходімо. Вона знайде нас.

Міккі мав рацію. Ніккі *постійно* спізнювалася. Та з іншого боку, ми домовлялися про інше. Ми мали триматися гуртом. Поодинці на ярмарку було небезпечно. Надто ж для дівчини.

— Зачекаймо ще п'ять хвилин, — запропонував я.

— Та ти, напевно, *жартуєш!* — вигукнув Гладкий Гев, намагаючись зімітувати (хоч йому це не дуже вдавалося) відомий вигук Джона Макінроя¹.

Гладкий Гев полюбляв імітувати інших людей. Здебільшого американців. І це йому вдавалося так паршиво, що ми аж за боки хапалися зо сміху.

Металевий Міккі не сміявся аж так нестримно, як ми з Гоппо. Йому не подобалося, коли ми з ним не погоджувались. Утім, це не мало великого значення, бо щойно ми втихомирились, як почувся знайомий голос:

— Що вас так насмішило?

Ми обернулися. Ніккі підіймалася пагорбом і йшла до нас. Як завше, забачивши її, я відчув дивне тріпотіння в животі. Мовби я зненацька сильно зголоднів і потерпав від легкої нудоти.

Того дня вона розпустила волосся, що сплутаною хвилею спадало в неї за спиною, майже торкаючись країв її потертих джинсових шортів. Вона вбралася в жовту майку, комірець якої було оздоблено малесенькими блакитними квіточками. На шиї зблиснуло щось срібне. Невеличкий хрестик на ланцюжку. На плечі висіла велика й важенька на вигляд сумка з мішковини.

— Ти спізнилася, — сказав Металевий Міккі. — Ми чекали на тебе.

Ніби то була його ідея.

¹ Джон Макінрой — американський тенісист-професіонал, колишня перша ракетка світу. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)